Сну нема… Думки кружляють,
Відлітають в інше місце,
Де в колисці променисті,
Перлочисті мрії сяють…
Подивись – які величні,
Довговічні і ментовні,
Злотомовні, щастям повні,
Безгріховні, блискавичні.
Скоро ранок… зійде сонце,
У віконце кине промінь…
Збудить пломінь в легкий спомин.
І відгомін мовить: сон це?
Ні, не сон, а барвні трелі
Невеселі з серця линуть…
Українять, волю чинять,
В борні гинуть, як об скелі.
Чуєш – грають перед ранком
Колисанку в снах мелодій? —
То свободні, хороводні
Линуть оди вже над ґанком.
Ах, скоріше ніч втікала б,
Заплітала б чорні коси,
Впали б роси… голі й босі
На покоси мандрували б…
О, прислухайсь… трелі грають,
Вибивають… злотодзвонять…
Сум хоронять, сміх боронять,
Передзвонять, перлосяють…